

людей перетворюються на каталізатор діалогу в системі «громадянин – громада – влада».

На нашу думку, соціальні медіа уже сьогодні є важливим інструментом сприяння становленню й розвитку громадянського суспільства (публічні дебати, вільний обмін думками і под.), інструментом мобілізації спільноти для колективних, суспільно значущих дій. Їх можливості як платформи консолідації розрізнених соціальних груп і громадян залежать від широти охоплення ними населення. Завдяки соціальним медіа громадяни отримують ще одну форму захисту й реалізації власних потреб, контролю влади, що в підсумку створює гарантії для функціонування правової держави, формується новий рівень соціокультурної реальності.

Література

1. Коцюруба К. О. Вплив сучасних інформаційно-комунікаційних технологій на розвиток громадянської протестної активності [Електронний ресурс] / К. О. Коцюруба // Вісник Київ. міжн. ун-ту (Сер.: «Міжн. відносини»). — 2014. — Вип. 8. — Режим доступу: <http://vmv.kytmu.edu.ua/v/p08/08.pdf>.

2. Моїсеєва Н. Електронна епоха соціальних комунікацій: структурно-діяльнісні трансформації / Н. Моїсеєва // Вісник Книжкової палати. — 2014. — № 3. — С. 49–52.

3. Соціальні мережі як чинник розвитку громадянського суспільства : [монографія] / [О. С. Онищенко, В. М. Горовий, В. І. Попик та ін.] ; НАН України, Національна бібліотека України ім. В. І. Вернадського. — К., 2013. — 220 с.

Циб Ірина Сергіївна,

курсант 4 курсу

факультету підготовки фахівців

для органів досудового розслідування

Науковий керівник –

доцент кафедри філософії

та політології факультету

економіко-правової безпеки,

кандидат психологічних наук, доцент,

Шинкаренко І.О.

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ОСОБЛИВОСТІ ПСИХОЛОГІЧНОЇ ПІДГОТОВКИ В СИСТЕМІ ПРОФЕСІЙНОГО НАВЧАННЯ ПРАЦІВНИКІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Останнім часом у суспільстві спостерігається зниження соціальних стандартів життя, підвищення безробіття населення, збільшення серед населення кількості осіб, які перебувають у негативних психоемоційних

станах (агресивність, роздратованість, ворожість та ін.), підвищення загальної кількості правопорушень та зростання жорстокої злочинності, що посилює екстремальність професійної діяльності працівників Національної поліції України (далі НПУ). Забезпечення правопорядку в суспільстві за таких умов потребує, з одного боку, підвищення якості професійної освіти працівників правоохоронних органів і цілеспрямованого формування в них відповідних особистісних якостей, а з іншого-професійної надійності.

Тенденція зростання рівня організованої злочинності, корумпованості, групових і масових протиправних проявів, соціальної напруженості, ускладнення оперативно-службових завдань, які вирішуються правоохоронними органами України, зумовлює підвищення вимог до особистісних якостей фахівців правоохоронної сфери [1, с. 237].

Варто зазначити, що розбудова України як демократичної та правової держави на засадах забезпечення і зміцнення законності й правопорядку, дотримання прав і свобод громадян, передбачених Конституцією і чинним законодавством, значною мірою залежить від діяльності поліції як державного озброєного органу виконавчої влади, який захищає життя, здоров'я, права і свободи громадян, природне середовище, власність, інтереси суспільства і держави від протиправних посягань.

Роль Національної поліції України у суспільному житті держави реалізується, насамперед, через адміністративну діяльність. Від її ефективності суттєво залежить стан правопорядку в цілому, охорона громадського порядку, боротьба зі злочинністю, захист прав і законних інтересів громадян. Реформування державного механізму влади неможливе без посилення правоохоронної діяльності взагалі і, зокрема, органів поліції [1, с. 238].

Надзвичайної актуальності набувають проблеми, пов'язані із захистом життя і здоров'я правоохоронців, які постійно піддаються впливу низки небезпечних факторів від злочинних посягань. Втрати особового складу НПУ (загибель, поранення, травмування, втрата свідомості, професійні захворювання) можуть виникати не лише як наслідок дій злочинців, а й в разі необачності, неузгодженості та невдало спланованих дій працівників, що саме базується на психофізіологічній підготовці учасників охорони громадського порядку, забезпечення громадської безпеки, попередження й припинення злочинів та інших правопорушень. Такі та інші небезпечні фактори також можуть бути викликані недотриманням заходів особистої безпеки, незнанням специфіки ситуації, що виникла та протидії їй за рахунок слабкої професійної та психологічної підготовки, моральної готовності працівників поліції [2].

Особливого значення набуває проблема професійної психологічної підготовки працівників Національної поліції. Саме з неудоконаленістю організації та проведення професійної психологічної підготовки пов'язано багато недоліків у діяльності поліції.

Поняття ж професійної психологічної підготовки поліцейських

тракується досить неоднозначно: як практична підготовка працівників до професійно грамотного вирішення оперативно-службових завдань, успішного подолання психологічних труднощів службової діяльності та точного врахування її психологічних аспектів, підвищення інтенсифікації та забезпечення ефективності кращих результатів праці; як надання співробітникам базисних психологічних знань, вмінь та навичок правильно використовувати сучасний досвід професійної психології у різноманітних життєвих ситуаціях; а також комплекс взаємопов'язаних заходів, спрямованих на розвиток та формування психологічних якостей та станів працівників [3].

На нашу думку, професійну психологічну підготовку можна визначити як організований та систематичний процес, спрямований на підвищення мотивації до виконання службових завдань, які покладені на працівників Національної поліції, а також на формування та розвиток системи спеціальних знань, умінь, навичок і професійно значущих психологічних якостей, які забезпечують ефективне здійснення професійної діяльності, яка постає перед працівниками поліції щодня.

Службова діяльність висуває високі вимоги до психологічної підготовки особового складу органів і підрозділів НПУ, оскільки їм доводиться діяти в психологічно напружених та складних умовах. Усе це визначає важливість та необхідність цілеспрямованого формування психологічної підготовки і витримки особового складу [3].

Формування, підвищення та підтримання високої психологічної підготовленості може бути успішним лише за умови чіткого розуміння того, чому слід навчати, які саме професійно значущі якості працівників поліції необхідно формувати, удосконалювати та підтримувати [3].

Виходячи із всього вищесказаного, варто зазначити, що майже весь час працівники перебувають в екстремальних умовах, а екстремальні умови несення служби впливають, насамперед, на психофізіологічний стан працівника поліції. Оцінюючи вплив оперативної обстановки на працівників НПУ, можна вважати, що екстремальні умови вимагають від особового складу значного додаткового фізичного та морально-психологічного напруження. Під час навчання поліцейських, в процесі проведення тренувань та тактичних навчань з працівниками необхідно створювати необхідні умови для автоматичного опрацювання набутої та теоретичному рівні бази знань на практиці. В процесі ускладнення навчальної обстановки дії працівників поліції, після багаточисельних тренінгів, повинні виконуватись швидко і злагоджено, що буде зменшувати шкідливий вплив умов праці на співробітників і це, на нашу думку є оптимальним вирішенням даної проблеми, що сприятиме у подальшому ефективності щодо протидії будь-яким злочинним проявам.

Література

1. Запорожец В.К. Професійно-психологічна підготовка дільничних інспекторів міліції // Вісник Ун-ту внутр. справ, 2013. - Вип. 8. - С. 235-240.
2. Делікін С.В. Професійно-психологічна підготовка працівників органів внутрішніх справ // Інформ. Бюлетень РНМЦ Укр. академії внутр. справ. - 2005. - № 3. – 80 с.
3. Військова психологічна підготовка. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://medbib.in.ua/psihologicheskaya-podgotovka-boevyih-deystviy.html>.

Циганков Дмитро Віталійович,
слухач магістратури факультету
підготовки фахівців для підрозділів
кримінальної поліції

Науковий керівник –
професор кафедри філософії
та політології факультету
економіко-правової безпеки,
доктор політичних наук, професор
Алексєєнко І.В.

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ВИВЧЕННЯ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ КРІЗЬ ПРИЗМУ ІСТОРИЧНОГО АНАЛІЗУ

Правова держава, як поняття, було в свій час введене у науковий обіг німецьким науковцем Робертом фон Модем, що опублікував власні теоретичні бачення та думки стосовно ідеальної держави в праці під назвою "Наука поліції відповідно до принципів правової держави" 1868 року. Хоча й міркування щодо правової держави пускає своє коріння ще в давню добу Античності, Аристотель в свою чергу наголошував на тому, що в будь-якій державі, зокрема в тій, де закони ставлять на перше місце, базис влади становлять три головних типи органів: судові органи, магістратури та законодавчий орган. Щодо філософа Цицерона, то він вбачав в державі певну модель складної політико-правову спільності. Вчений стверджував той факт, що сама держава виступає надбанням народу, в свою чергу народ є поєднанням великої кількості осіб, які є взаємопов'язаними між собою за допомогою інтересів та узгодження певних питань права. Схожі ідеї аналізувалися науковцями і в більш пізньому періоді. Зміст даних бачень щодо правової держави полягає в тому, що відносини поміж людиною та державою мають базуватися на справедливих законах, в яких втілені